ഭാഷയുടെ ശ്രീകോവിലും ചവറ്റുകുട്ടയും

ഡോ. ജോസഫ് സ്കറിയ
അസി. പ്രൊഫസർ, മലയാളവിഭാഗം, എസ്.ബി. കോളജ്, ചങ്ങനാശ്ശേരി

ഭാഷാപഠനത്തിലെ രണ്ടു വ്യത്യസ്ത സമീപനങ്ങളെ കുറിക്കുന്ന ആലങ്കാരികപ്രയോഗങ്ങളാണ് ശ്രീകോവിലും ചവറ്റുകുട്ടയും. ശ്രീകോവിൽ സാമ്പ്രദായികവ്യാകരണപദ്ധതിയെയും ചവറ്റുകുട്ട പ്രയോഗവിജ്ഞാനപദ്ധതിയെയും കുറിക്കുന്നു. ശരിതെറ്റുകളിലുള്ള ശാഠ്യങ്ങൾ, കടുത്ത ശുദ്ധിബോധം, ഭാഷയുടെ ഘടനയെക്കുറിച്ചുള്ള നിർബന്ധം, പ്രകൃതി-പ്രത്യയ ചേർച്ചയിലെ വ്യവസ്ഥിതത്വം, പ്രകൃതി-പ്രത്യയങ്ങളുടെ രൂപപരിണാമം എന്നിങ്ങനെ കർക്കശമായ നിലപാടാണ് പാരമ്പര്യവ്യാകരണങ്ങൾക്കുള്ളത്. സുവ്യക്തമായ ഒരു നിയമവ്യവസ്ഥ ഭാഷയിലുണ്ടെന്നും അതനുസരിക്കാൻ ഭാഷകന് കഴിയണമെന്നും ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നതാണതിന്റെ രീതി. ഈ സമീപനത്തിന് മേൽക്കൈയും മഹത്വവും ലഭിക്കുന്ന സാഹചര്യം എല്ലായിടത്തുമുണ്ടായിരുന്നു. ചിറകെട്ടി സംരക്ഷിക്കേണ്ട ഒന്നായി ഭാഷയെയും ഭാഷാവ്യാകരണത്തെയും മനസ്സിലാക്കിയവരുമുണ്ട്. അഭ്യൂഹികമെന്നോ ആഗമികമെന്നോ വിളിക്കപ്പെടുന്ന മുഴുവൻ വ്യാകരണങ്ങളെയും സാമ്പ്രദായികം എന്ന ഗണത്തിൽപ്പെടുത്താം. സംസ്കൃതത്തിന്റെ പ്രഭാവവും കൊളോണിയൽഭരണവും കൂടിയായപ്പോൾ ഈ സമ്പ്രദായത്തിന് മലയാളക്കരയിൽ നല്ല അംഗീകാരം കിട്ടി. മറ്റൊരു വിചാരമാതൃകയ്ക്ക് ഇടമുണ്ടാകാത്തവിധം അതു നിലനിർത്തപ്പെടുകയും വാഴ്ത്തപ്പെടുകയും ചെയ്തു. ഇതൊക്കെ മുന്നിൽ കണ്ടാണ് സാമ്പ്രദായിക വ്യാകരണത്തെ ഭാഷയുടെ ശ്രീകോവിൽ എന്നു വാഴ്ത്തുന്നത്.

സംസ്കൃതം, തമിഴ്, യൂറോപ്യൻ ഭാഷകളിലെ വ്യാകരണങ്ങളെ വേണ്ടുംവിധം പ്രയോജനപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടാണ് 1917ൽ കേരളപാണിനീയം (പീഠികയോടെ) പുറത്തിറങ്ങിയത്. മലയാളത്തെ സംബന്ധിച്ച് ഇതൊരു വിപ്ലവാത്മകമായ ഏടായിരുന്നു. ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ജനാധിപത്യഘടനയിൽ കേരളപാണിനി ഊറ്റംകൊള്ളുകയും ചെയ്തു.

"ഇന്നതുതെറ്റ് ഇന്നതു ശരി എന്നു വിധിക്ക, പുതിയ ആശയങ്ങളെ ആവശ്യംപോലെ ആവിഷ്ക്കരിക്കുന്നതിനു മാർഗമുണ്ടാക്കുക, പഴയ മാമൂലുകളും തറവാട്ടുസ്വത്തുക്കളും രക്ഷിച്ചുപോരുക, നിയമലംഘനങ്ങൾ നിമിത്തം വ്യാകുലീഭാവം വരാതിരിപ്പാൻവേണ്ട ഏർപ്പാടുകൾ ചെയ്യുക, ഇതെല്ലാം വ്യാകരണം കൊണ്ടല്ലാതെ സാധിക്കയില്ല. എന്നുവേണ്ട, വ്യാകരണമില്ലാത്ത ഭാഷ രാജാവില്ലാത്ത രാജ്യം പോലെയാകുന്നു. ഭരണത്തിലും തന്ത്രഭേദമുള്ളതുപോലെ അഭ്യൂഹികവ്യാകരണം രാജാധിപത്യത്തിന്റെയും ആഗമികവ്യാകരണം പൗരാധിപത്യത്തിന്റെയും സ്ഥാനം വഹിക്കും[1]".

പുതിയൊരു രാഷ്ട്രീയ സംവിധാനം രൂപപ്പെട്ടുവരുന്ന ഘട്ടത്തിലാണ് മലയാളവ്യാകരണത്തിൽ ഒരു ജനാധിപത്യവഴി തെളിച്ചെടുക്കുന്നതെന്ന അവകാശവാദം ഈ പ്രസ്താവത്തിലൊളിഞ്ഞിരിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ കേരളദേശത്തു രൂപംകൊണ്ട ജനാധിപത്യത്തിൽ രാജാധിപത്യത്തിന്റെ അവശേഷിപ്പുകൾ ധാരാളമുണ്ടെന്നതുകൊണ്ട് മലയാളിയുടെ ഭാഷാവിചാരങ്ങളിലും അതിന്റെ സ്ഫുരണമുണ്ടാവാൻ വഴിയുണ്ട്. എന്തായിരുന്നാലും രാജാധിപത്യത്തിൽനിന്നു ജനാധിപത്യത്തിലേക്കുള്ള സംക്രമണ ഘട്ടമായി എ.ആറിന്റെ വ്യാകരണസപര്യയെ വിലയിരുത്തുന്നതിലും അപകടമില്ല. അതുതന്നെയാണ് ഈ ലേഖനത്തിൽ 'പരമ്പരാഗതം' എന്നയർത്ഥത്തിൽ ശ്രീകോവിൽ എന്നുപയോഗിക്കുന്നതിനുള്ള യുക്തി. അല്ലെങ്കിൽ കഴിഞ്ഞ നൂറുവർഷങ്ങൾകൊണ്ട് കേരളപാണിനീയത്തെ വ്യാകരണ ക്ലാസ്സുകൾ അങ്ങനെയാക്കി മാറ്റിയിട്ടുണ്ട്.

ഭാഷയെ ഒരു വിയുക്തവ്യവഹാരമായോ (isolated discourse) ആശയ വിനിമയോപാധിയായോ മാത്രം പരിഗണിക്കുന്ന സാഹചര്യത്തിൽ ഇത്തരം നിലപാടുകളെ അപാകം എന്നു കരുതേണ്ടതില്ല. ലീലാതിലകം മുതൽ കേരളഭാഷാവ്യാകരണം വരെ പുലർത്തുന്ന സമീപനങ്ങൾ വ്യത്യസ്തമല്ലല്ലോ. സംസ്കൃത-കൊളോണിയൽ ഭാഷാധിനിവേശ സാഹചര്യത്തിൽ മറ്റൊരു മാർഗം തുറന്നുകിട്ടുമെന്നു പ്രതീക്ഷിക്കാനും വയ്യ. എഴുന്നൂറു വർഷത്തിനുള്ളിൽ സംസ്കൃതത്തിലും ഇംഗ്ലീഷിലും മലയാളത്തിലുമായി എഴുതപ്പെട്ട ഭാഷാവ്യാകരണങ്ങളൊക്കെ സമീപനത്തിൽ പുലർത്തുന്ന സാമ്യം തെളിയിക്കുന്നതു മറ്റൊന്നല്ല. വർണ്ണതലം മുതൽ വാക്യതലംവരെ പ്രകൃതിപ്രത്യയ ബന്ധത്തെ മുൻനിർത്തി നടത്തുന്ന അപഗ്രഥനങ്ങളാണിവ. വാക്യഘടനയിലെത്തുമ്പോൾ അപഗ്രഥനത്തിന്റെ കനം കുറയുകയും ചെയ്യുന്നു. കേരളപാണിനീയത്തിലെ ആകാംക്ഷാധികാരം തന്നെ ഉദാഹരണം. ആഷറിന്റെ മലയാളവ്യാകരണം മാത്രമാണ്

വാക്യഘടനയെ ഗൗരവപൂർവ്വം പരിഗണിച്ചത്. ഭാഷാപഗ്രഥനത്തിൽ വാക്യം നിർണ്ണായക ഏകകമാണെന്ന ചോംസ്കിയൻ ചിന്തയുടെ സ്വാധീനം ആഷറിന്റെ വ്യാകരണത്തിലുണ്ട്. ഇതിനകം, വാക്യത്തിനപ്പുറമുള്ള ഭാഷായൂണിറ്റുകൾ വ്യാകരണപഠനത്തിന്റെ പദ്ധതിയിൽ വരേണ്ടതില്ല എന്നൊരു ധാരണ പ്രബലമായി മാറി.

ഇവിടെ ഓർമ്മിക്കേണ്ട മറ്റൊരുകാര്യംകൂടിയുണ്ട്. ഭാഷയുടെ വ്യാകരണചരിത്രത്തിൽ ലീലാതിലകകാരനെ മാറ്റിനിർത്തിയാൽ അന്തർജ്ഞാനം പ്രകടിപ്പിച്ച രണ്ടു സ്വദേശവൈയാകരണന്മാർ കേരളപാണിനിയും ജോർജ് മാത്തനുമാണ്. ഭാവിവ്യാകരണത്തിന്റെ സാധ്യതകൾ അവശേഷിപ്പിച്ചു എന്നതും സാമാന്യവ്യവഹാരരൂപങ്ങളെ പരിഗണിച്ചു എന്നതും ഭാഷാപ്രയോഗത്തിന്റെ പ്രകരണം പ്രാഥമ്യമുള്ളതാണെന്ന തിരിച്ചറിഞ്ഞു എന്നതുമാണ് ഇവരുടെ പ്രത്യേകതകൾ.

സംഖ്യാവിശേഷണം ചേർന്നാൽ ക്ലീബേ വേണ്ട ബഹുക്കുറി (കേരളപാണിനീയം: കാരിക: 51:4) എന്നിടത്ത് സംഖ്യാവിശേഷണം ചേർന്ന നപുംസകനാമങ്ങളുടെ സ്വഭാവത്തെ പ്രകരണനിഷ്ഠമായി ചിട്ടപ്പെടുത്താനുള്ള താത്പര്യം വ്യക്തമാണ്. മാത്തനാകട്ടെ, "നിർലിംഗനാമം ജീവജന്തുക്കളെ സംബന്ധിച്ചായിരുന്നാൽ, പറയുന്നവന്റെ മനസ്സുപോലെ ഏകസംഖ്യ എങ്കിലും ബഹുസംഖ്യ എങ്കിലും പ്രയോഗിക്കാം"[2] എന്ന് പ്രായോഗികമായ നിലപാടു കൈക്കൊള്ളുന്നു. അനുപ്രയോഗം, പ്രകാരം, നിപാതം, നിഷേധം, സർവനാമം തുടങ്ങിയ വ്യാകരണസംവർഗങ്ങളുടെ വിവരണത്തിലും ഇത്തരം പ്രായോഗിക നിലപാടുകൾ തെളിയുന്നുണ്ട്, എ.ആറിലും മാത്തനിലും.

"അനുപ്രയോഗങ്ങളിൽ മിക്കവയും സ്വതന്ത്രമായി പ്രയോഗിക്കുന്നവയാകയാൽ അനുപ്രയോഗാവസ്ഥയുടെയും സ്വതന്ത്ര പ്രയോഗാവസ്ഥയുടെയും മധ്യേനിന്നുകൊണ്ട് കയ്യാലപ്പുറത്തെ തേങ്ങായുടെ മട്ടിൽ ഏതു വശത്തേയ്ക്കു ചേരുന്നുവെന്നു തീരുമാനിപ്പാൻ പാടില്ലാത്തവയായ ചില ഉദാഹരണങ്ങളും കാണുന്നുണ്ട്. അതിനാൽ ഈ പ്രകരണത്തെ ഇതിലധികം വിസ്തരിക്കുന്നില്ല"[3] എന്ന് അനുപ്രയോഗ ചർച്ചയിലും. "നിപാതങ്ങളുടെ അർത്ഥവിശേഷങ്ങളും പ്രയോഗവൈചിത്ര്യങ്ങളും വ്യാകരണത്തിൽ പ്രതിപാദിക്കേണ്ടുന്ന വിഷയങ്ങളല്ല"[4] എന്നു നിപാതാവ്യയാധികാരത്തിലും പറയുന്നുണ്ട്. ഇവയൊക്കെ വാക്യാന്തരവും പ്രയോഗത്തിന്റെ പ്രകരണത്വത്തിൽ കേന്ദ്രീകരിക്കുന്നതുമായ ഒരു വിശകലനരീതിയിലേക്കാണ് വിരൽ ചൂണ്ടുന്നത്. പൗരാധിപത്യവിചാരം കൂടുതൽ തീക്ഷ്ണമാകുന്നുണ്ടിവിടെ. എന്നാൽ കേരളത്തിലെ അക്കാദമിക് സമൂഹം ഭാഷാവ്യാകരണത്തിനുണ്ടാക്കിയ പട്ടാളച്ചിട്ടകളെ

കണ്ടില്ലെന്നുനടിക്കാനുമാവില്ല. നിയമകാർക്കശ്യമുള്ള ഒരു വ്യവസ്ഥയായി വ്യാകരണത്തെ ജനം ഹൃദയത്തിലേറ്റി. രൂപനിഷ്ഠതയിലൂന്നിയ ഈ പദ്ധതിയെ ശ്രീകോവിലെന്നു വാഴ്ത്താനും പരിക്കുകളില്ലാതെ സംരക്ഷിക്കാനും ചുമതലപ്പെട്ടവരുടെ എണ്ണം പെരുകി. ആ ഉത്തരവാദിത്തം അധികവും ഏറ്റെടുത്തത് ഭാഷാധ്യാപകരാണ്. അതവിടെ നില്ക്കട്ടെ.

കഴിഞ്ഞ ഒരു ശതാബ്ദംകൊണ്ട് പരമ്പരാഗത വ്യാകരണസമീപനം ഭാഷയിൽ വേരുറച്ചു എന്നാണ് പറഞ്ഞുവരുന്നത്. സമാന്തര ഭാഷാന്വേഷണ മാതൃകകൾ വികസിപ്പിച്ചെടുക്കുന്നതിൽ വ്യാകരണ ക്ലാസ്മുറികൾ പാലിച്ച മൗനവും ഗുരുതരമാണ്. ഭാഷയുടെ ചലനസ്വഭാവത്തെയും പരിണാമശേഷിയെയുംകുറിച്ച് പേർത്തും പേർത്തും പറയുന്നുണ്ടെങ്കിലും വ്യാകരണകാര്യത്തിൽ സാമ്പ്രദായികമാർഗമാണ് അക്കാദമിക് ഗവേഷകർക്കുപോലും പഥ്യം.

ഭാഷയുടെ ഘടനാവിശകലനത്തിന് ഒട്ടേറെ പദ്ധതികൾ ഇതിനകം രംഗപ്രവേശം ചെയ്തു. ഫെർഡിനാന്റ് ഡെ സസ്യൂറിൽ തുടങ്ങുന്നു ഈ ജൈത്രയാത്ര. ന്യൂറോ ലിംഗ്വിസ്റ്റിക്സ്, കോഗ്നിറ്റീവ് ലിംഗ്വിസ്റ്റിക്സ്, സൈബർ ലിംഗ്വിസ്റ്റിക്സ്, ഡിസ്കോഴ്സ് അനാലിസിസ് എന്നിവ ഉദാഹരണങ്ങൾ. ഭാഷാപഠനം മനഃശാസ്ത്രപഠന പദ്ധതിയിലൂടെയേ സാധ്യമാകൂ എന്ന് ചോംസ്കിയും പ്രസ്താവിച്ചു. ധൈഷണിക ഭാഷാശാസ്ത്രജ്ഞരാവട്ടെ, വ്യാകരണത്തെ ഒരു സങ്കല്പനമായി തന്നെ മനസ്സിലാക്കാൻ ആവശ്യപ്പെടുന്നു.

“സങ്കല്പനങ്ങളുടെ സഞ്ചയമാണ് വ്യാകരണം. വ്യാകരണമൊരു ധാരണയാണ്. അനുഭവങ്ങളെ വിനിമയം ചെയ്യാനുള്ള ധാരണകളാക്കി മാറ്റുകയാണ് ധൈഷണിക വൃത്തികൾ. ഭാഷാജ്ഞാനവും അപ്രകാരം തന്നെ”[5].

ഭാഷാപ്രയോഗത്തിലുണ്ടായ വിപ്ലവാത്മകപരീക്ഷണങ്ങളും വ്യവഹാര വൈപുല്യവും സാമൂഹ്യപരിണാമത്തിന്റെ വേഗവും കണക്കിലെടുത്താൽ സാമ്പ്രദായികവ്യാകരണത്തിന്റെ ചിട്ടവട്ടങ്ങളിൽ ഒതുക്കി നിർത്തേണ്ടതല്ല ഭാഷാപഠനം എന്നു ബോധ്യമാകും.

ഇന്നതൊക്കെ വ്യാകരണത്തിന്റെ പരിധിയിൽ, ഇന്നതൊക്കെ ഭാഷാശാസ്ത്രത്തിന്റെ പരിധിയിൽ എന്ന മട്ടിലുള്ള അതിരുതിരിക്കൽ റദ്ദു ചെയ്യുകയാണ് ആദ്യവഴി. വിവിധ ഭാഷാപഠനസമീപനങ്ങൾക്ക് ഒന്നിക്കാവുന്ന ഒരു സമ്മേളനമണ്ഡലം (meeting field) രൂപപ്പെടുത്തുക എന്നതിലാണു നവവൈയാകരണന്മാരുടെ ശ്രദ്ധ പതിയേണ്ടത്. പരമ്പരാഗതവ്യാകരണത്തിന്റെയും പ്രയോഗവിജ്ഞാനത്തിന്റെയും സമ്മേളനഭൂമികയിൽ ഭാഷാപഗ്രഥനം കൂടുതൽ ഫലപ്രദമാകും.

വക്താവും അയാൾ ഉൾപ്പെട്ടു നില്ക്കുന്ന ലോകവ്യവസ്ഥയും ശ്രോതാവും ഉൾപ്പെടെ സംവേദനത്തിൽ ഇടപെടുന്ന ആഭ്യന്തരവും ബാഹ്യവുമായ, ഭാഷാപരവും ഭാഷേതരവുമായ സകല ഘടകങ്ങളെയും പ്രയോഗവിജ്ഞാനം പരിഗണിക്കുന്നു. വാക്യപരിനിഷ്ഠവും രൂപാധിഷ്ഠിതവുമായ സാമ്പ്രദായിക വ്യാകരണപദ്ധതികളോടിടഞ്ഞ് രൂപപ്പെട്ടുവന്നതാണ് പ്രയോഗവിജ്ഞാനം. സാമ്പ്രദായികവ്യാകരണത്തിന്റെ ഇച്ഛകൾക്കു വിധേയപ്പെട്ടു നില്ക്കുന്ന പ്രയോഗവിജ്ഞാന മാതൃകയിലാണ് ലെവിൻസൺ വിശ്വസിച്ചത്. എന്നാൽ ഭാഷയുടെയും ഭാഷാപ്രയോഗത്തിന്റെയും നിഗൂഢതലങ്ങൾ വിവരിക്കാൻ പോന്ന പഠനരീതി വികസിപ്പിക്കാൻ പിന്നീടുവന്ന പ്രയോഗവിജ്ഞാനികൾക്കു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

ഇസ്രായേലിലെ ഭാഷാശാസ്ത്രജ്ഞനായ യേഹോഷ്വ ബാർ-ഹിലൽ ആണ് പ്രയോഗവിജ്ഞാനത്തെ വാക്യവിജ്ഞാനത്തിന്റെ ചവറ്റുകുട്ട എന്നു വിശേഷിപ്പിച്ചത്.[6] വാക്യതലത്തിലൊതുങ്ങിയ അർത്ഥത്തെയും അതിന്റെ കവിഞ്ഞൊഴുകലിനെയും മുൻനിർത്തിയാണ് ഈ പ്രയോഗം. പിന്നീട് ഭാഷാശാസ്ത്രത്തിന്റെ ചവറ്റുകുട്ട, ഭാഷയുടെ ചവറ്റുകുട്ട എന്നെല്ലാം പ്രയോഗവിജ്ഞാനം പരാമർശിക്കപ്പെട്ടു. പ്രയോഗത്തിന്റെ പ്രകരണത്വം, അവ്യാഖ്യേയത, സങ്കീർണ്ണത തുടങ്ങിയവയെ മുൻനിർത്തിയുള്ള നിരീക്ഷണമായി മാത്രം കണ്ടാൽ പോര, ഇത്തരം സങ്കീർണ്ണതകളിൽ അന്തർഭവിക്കുന്ന ഭാഷയുടെ ചരസ്വഭാവം വെളിപ്പെടുത്താനുള്ള സൈദ്ധാന്തികമാർഗ്ഗമായി കൂടി മനസ്സിലാക്കണം.

"Pragmatics is the study of those relations betweeen language and context that are grammaticalised or encoded in the structure of a language"[7] എന്ന ലെവിൻസന്റെ നിർവചനം പ്രയോഗവിജ്ഞാനത്തിന്റെ വ്യാകരണപരവും വ്യാകരണേതരവുമായ സാധ്യതകളിലേക്കു വിരൽചൂണ്ടുന്നു. (interactive linguistic performances), വ്യാകരണവാചികൾ (deixis), ഉക്തികൾ (utterances), വ്യവഹാരചിഹ്നങ്ങൾ (discourse markers), ഭാഷണകൃത്യങ്ങൾ (speach acts), കർത്തൃത്വം (subjectivity), പൂർവധാരണകൾ (presuppositions) എന്നിവയെ മുൻനിർത്തി പ്രയോഗങ്ങളുടെ പ്രകരണത്തെ വിവരിക്കണം. വ്യാകരണ രൂപങ്ങളുടെ നിരാകരണംകൊണ്ടല്ല, അവയുടെ പ്രകരണനിഷ്ഠധർമ്മങ്ങളെ മുൻനിർത്തിയുള്ള വ്യാഖ്യാനം കൊണ്ടാണ് ഈ പദ്ധതി ശ്രദ്ധേയമാകുന്നത്.[8]

പ്രകരണത്തെ മുൻനിർത്തിയും പ്രയോഗത്തെ മുൻനിർത്തിയും പ്രയോഗവിജ്ഞാനചിന്തകൾ പുരോഗമിച്ചിട്ടുണ്ട്. രണ്ടിടത്തും ഭാഷ പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്ന സന്ദർഭത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തിനും അതിന്റെ ആർത്ഥികബന്ധങ്ങൾക്കുമാണ് പ്രാധാന്യം. പ്രയോഗത്തിന്റെ അർത്ഥതലത്തിന്

അമൂർത്തം (abstract), പ്രകരണനിഷ്ഠം (contextual) എന്നിങ്ങനെ രണ്ടു തലങ്ങൾ കല്പിക്കപ്പെടുന്നു. പ്രകരണനിഷ്ഠ അർത്ഥവിചാരത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ മലയാളത്തിലെ പ്രകരണവാചികൾ, ഉക്തികൾ, വ്യവഹാരചിഹ്നങ്ങൾ എന്നിവയുടെ മൂല്യം വിവരിക്കാനാവും.

മലയാളത്തിലെ സർവനാമങ്ങളുടെ കാര്യമെടുക്കുക. മധ്യമപുരുഷ ഏകവചന സർവനാമമായ 'നീ' വ്യക്തിപരാമർശവാചിയാണ് (person deixis). 'നീ'യുടെ പ്രയോഗസന്ദർഭങ്ങൾ ഓരോന്നും പ്രകരണനിഷ്ഠമായി നോക്കിയാൽ വ്യത്യസ്തമാണെന്നു കാണാം. നീ, താൻ, നിങ്ങൾ, ഇങ്ങേര്, ഇയാൾ, അങ്ങ്, അവിടുന്ന് തുടങ്ങിയ രൂപങ്ങളുടെ അർത്ഥവിശേഷങ്ങളെ വ്യത്യസ്തമായി കാണേണ്ടതാണ്. ആർക്കും ആരെയും 'നീ' എന്നു വിളിക്കാം എന്നു വ്യാകരണം പറഞ്ഞേക്കാം. എന്നാൽ സന്ദർഭം മറന്നുള്ള 'നീ' പ്രയോഗം ഉണ്ടാക്കാനിടയുള്ള കുഴപ്പങ്ങളും മലയാളിക്കറിയാം. കഠിനമായ ദേഷ്യവും ഹാർദ്ദമായ സ്നേഹവും ഒരുപോലെ പ്രകടിപ്പിക്കാൻ ഈ രൂപത്തിനു കഴിയുന്നു എന്നത് മലയാളിയുടെ ഭാഷാസംസ്കാരമണ്ഡലത്തിലെ സവിശേഷതയായി മനസ്സിലാക്കണം. അതുകൊണ്ടാണ് പ്രയോഗാർത്ഥത്തെ intended speaker meaning എന്നും വിളിക്കുന്നത്.

സാമാന്യവ്യവഹാരങ്ങളിലെ സവിശേഷ പ്രയോഗമാതൃകകളാണ് ഉക്തികൾ (utterances). 'ഉക്തി' എന്നാൽ പ്രകരണസാധുവായ വാക്യരൂപം എന്നാണർത്ഥം. ഇത് സാമ്പ്രദായികവ്യാകരണത്തിലെ വാക്യം എന്ന സങ്കല്പനത്തോട് ഒത്തുപോകുന്നില്ല. വാക്യത്തിന്റെ ധർമ്മം നിർവഹിക്കാൻ കഴിവുള്ള സംഭാഷണഖണ്ഡങ്ങൾവരെ ഉക്തികൾ എന്ന വിഭജനത്തിനുള്ളിൽപ്പെടും. പൂർവധാരണ (presuppositions) കളിൽനിന്നാണ് ഉക്തികൾ ജനിക്കുന്നത് എന്നതിനാൽ ഭാഷകന്റെ പൂർവധാരണകളെ ഉക്തിയുടെ പ്രകരണത്വം മുൻനിർത്തി വേണം വിവരിക്കാൻ. സമയം എത്രയായി എന്നു പറയാമോ എന്ന ചോദ്യത്തിന് പറയാം എന്നായിരിക്കില്ല 10 മണി 7 മണി എന്നൊക്കെയാവും മറുപടി.

'പൊതുജനം കഴുത' എന്ന ഉക്തിയുടെ പൂർവധാരണ ഒരാളുടെ ജനാധിപത്യത്തോടും രാഷ്ട്രീയാവസ്ഥയോടുമുള്ള കലഹിക്കലിന്റെ സൂചനയാണെന്നു വ്യാഖ്യാനിക്കാം. ഇവ അർത്ഥത്തിന്റെ മുനകളെ മുൻനിർത്തി ചിന്തിച്ചതുകൊണ്ടായില്ല, പ്രകരണത്തിന്റെയും ഭാഷക-ശ്രോതാവ് ബന്ധത്തിന്റെയും സംഭാഷണലക്ഷ്യത്തിന്റെയും അടിസ്ഥാനത്തിലാവണം. ഇത്തരത്തിൽ ഭാഷയിൽ പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്ന ആയിരക്കണക്കിനുള്ള പ്രയോഗങ്ങളുടെ സ്വഭാവം വെളിപ്പെടുത്താൻ വ്യാകരണവും നിഘണ്ടുവും അസമർത്ഥമാകുന്നിടത്ത് പ്രയോഗവിജ്ഞാനത്തിന് സാധ്യതയുണ്ട്.

ഇത്തരം വ്യാകരണകാര്യങ്ങളെ വിവരിക്കാൻ പോന്ന ധൈഷണികസമീപനമാണ് വ്യവഹാരവൈയാകരണന്മാർ (discourse grammarians) മുന്നോട്ടുവയ്ക്കുന്നതെന്നും അതിന് വ്യാകരണത്തിന്റെയും പ്രയോഗകവിജ്ഞാനത്തിന്റെയും ഒരു സമ്മേളനഭൂമിക രൂപീകരിക്കേണ്ടതുണ്ടെന്നും മിറ ഏരിയൽ[9] നിരീക്ഷിച്ചു.

അവൾ പഠിക്കാൻ പോകുന്നില്ല

അവൾ ജയിക്കാൻ പോകുന്നില്ല

ഇന്നു നടക്കാൻ പോകുന്നില്ല

ഇവിടെ വരാൻ പോകുന്നില്ല

തുടങ്ങിയ വാക്യങ്ങളെ വ്യാകരണയുക്തികൾകൊണ്ടല്ല പ്രകരണയുക്തികൾകൊണ്ടാണ് വിശദീകരിക്കേണ്ടത്. നിഘണ്ടു അർത്ഥത്തിനല്ല, വക്താവിന്റെ intended meaningനാണ് ഇവിടെ പ്രാധാന്യം. നിഷേധരൂപങ്ങൾ, ചോദ്യവാചി രൂപങ്ങൾ, സമുച്ചയങ്ങൾ, പൊതുബോധസൂചകങ്ങൾ, പ്രകാരങ്ങൾ, അനുപ്രയോഗങ്ങൾ, ബഹുവചന പ്രത്യയസ്വീകാരം തുടങ്ങിയവയുടെയും പ്രവർത്തനധർമ്മങ്ങൾ വിവരിക്കാൻ വ്യാകരണത്തിന്റെയും പ്രയോഗവിജ്ഞാനത്തിന്റെയും രീതിശാസ്ത്രമാതൃകകളുടെയും ക്രോഡീകരണമുണ്ടാവണം.

"How does pragmatics become code? Where does this grammar/pragmatics interface take place? Does this fact undermine the grammar/pragmatics divide?" എന്ന സന്ദേഹത്തിനു മറുപടിയായി മിറ ഏരിയൽ പറയുന്നത്, "The argument is that pragmatics, together with other extragrammatical triggers, provides the raw materials and impetus for grammar" എന്നാണ്.

ലെവിൻസൺ മുന്നോട്ടുവച്ച വ്യാകരണനിഷ്ഠപ്രയോഗവിജ്ഞാനത്തിന്റെ പുതിയ ചിന്തയായി മിറ ഏരിയലിന്റെ നിരീക്ഷണത്തെ ഇകഴ്ത്തേണ്ടതില്ല. മറിച്ച് ഭാഷണയൂണിറ്റുകളെ വ്യാകരണമാത്രകളായി പരിഗണിച്ച്, അർത്ഥവിജ്ഞാനംകൊണ്ടോ രൂപവിജ്ഞാനംകൊണ്ടോ വിവരിക്കാനാവാത്ത വ്യാകരണസ്വഭാവത്തെ വിവരിക്കാൻ പ്രയോഗവിജ്ഞാനവും വ്യവഹാരാപഗ്രഥനവും സമർത്ഥിക്കുന്നതെങ്ങനെയെന്ന് തെളിച്ചെഴുത്തു നടത്തുകയാണ് മിറ ഏരിയൽ എന്നു മനസ്സിലാക്കിയാൽ മതി.

വ്യാകരണത്തെ ഭാഷാവ്യവസ്ഥയുടെ വിവരണമെന്നും (competence) പ്രയോഗവിജ്ഞാനത്തെ ഭാഷാപ്രകടനത്തിന്റെ വിവരണമെന്നും (performance) വേർതിരിച്ചുനിർത്താം. ഏതൊരു പ്രയോഗത്തിനും ഒരു ജ്ഞാനവ്യവസ്ഥയും ഒരു പ്രകരണമണ്ഡലവുമുണ്ടാവും. ഇവയെ

ഒന്നിപ്പിക്കുന്ന extra grammatical നിയമങ്ങളുടെ രൂപീകരണത്തിലൂടെയേ പുതിയൊരു വ്യാകരണം ജനിക്കൂ.

"Pragmatics may be defined broadly as the study of the use of language in human communication as determined by the conditions of society" എന്ന മീറയുടെ[10] നിർവചനത്തിന് ഇങ്ങനെയൊരു തലമുണ്ട്.

ഭാഷാർത്ഥത്തിന്റെ അമൂർത്തമായ സംവേദനയുക്തിയെ വിവരിക്കാനുള്ള ക്ലേശം എന്ന ന്യായത്തിലാണ് കേരളപാണിനിയും ജോർജ്ജുമാത്തനും ചില വ്യാകരണസംവർഗങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനധർമ്മങ്ങൾ വ്യാകരണാതീതമാകയാൽ അതു വ്യാകരണത്തിൽ വിവരിക്കേണ്ടതല്ല എന്നു പ്രസ്താവിച്ചത്. എന്നാൽ പ്രയോഗവിജ്ഞാനത്തിന്റെ സമീപനം ഈ ക്ലേശത്തെ ലഘൂകരിക്കാൻ പര്യാപ്തമാണ്. ചിഹ്നങ്ങളും (codes) അനുമാനങ്ങളും (inferences) വേർപിരിക്കാനാവാത്തവിധം നെയ്തു ചേർത്തിരിക്കുകയാണ് പ്രസ്താവനകളിൽ. അതുകൊണ്ട് പ്രസ്താവനകൾക്ക് ഒരുതരം സാങ്കര്യ (hybrid) സ്വഭാവമാണുള്ളത്. മറ്റൊരു തരത്തിൽ ആലോചിച്ചാൽ പ്രകരണത്തിന്റെ ആർത്ഥികാനുമാനങ്ങളിൽ നിന്നാണ് ചിഹ്നങ്ങളുടെ പിറവി. ഈ കലർന്നുകിടപ്പിന്റെ രസതന്ത്രം വിവരിക്കാനുള്ള ഉപകരണമാണ് പ്രയോഗവിജ്ഞാനം. ഏതു പ്രയോഗവും അതിന്റെ പൂർവനിർണ്ണീതമായ ചരിത്രബോധം കൊണ്ടല്ല പ്രകരണത്തിന്റെ സമകാലികത, അനുഭവനിഷ്ഠത, ഇടപെടലിന്റെ തത്ത്വം തുടങ്ങിയവയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് വിലയിരുത്തപ്പെടുന്നത്.

> ഞാൻ പോകാം, എനിക്കു പോകാം, എന്നോടു പോകാം എന്നു പറഞ്ഞു... എനിക്കു പോകണം
> നിനക്കു പോകാം, നീ പോകാം എന്നാണോ പറയുന്നത്, നിനക്കു പോകണം എന്നുണ്ടോ
> അവനു പോകാം, അവൻ പോകാം എന്നു പറഞ്ഞു, അവനു പോകണം എന്നാണാഗ്രഹം

എന്നീ ഖണ്ഡങ്ങൾ പ്രകടിപ്പിക്കുന്ന പ്രത്യയസ്വീകാരയുക്തികൾ ശ്രദ്ധിക്കുക. പ്രകരണം ചിഹ്നങ്ങളെ ആവശ്യപ്പെടുകയാണ്. അവിടെ ഉദ്ദേശ്യമുണ്ട്, ഇച്ഛയുണ്ട്. വാക്യഘടനയ്ക്കുള്ളിലെ കർത്തൃത്വസ്ഥാനത്തിന്റെ സ്വഭാവംകൊണ്ട് നാം നിർമ്മിക്കുന്ന അർത്ഥം വാക്യപര്യവസിതമാണ്. പാഠം എന്ന കുറച്ചുകൂടി വിപുലമായ യൂണിറ്റിൽ ഈ അർത്ഥമണ്ഡലം നിലനിർത്തപ്പെടുകയോ നിരാകരിക്കപ്പെടുകയോ ചെയ്യാം. പാഠത്തിലേക്കെത്തുമ്പോൾ ഉപരിയായ ഒരു കർത്തൃത്വവിചാരം (subjectivity) ഇടപെടുന്നുണ്ട്. ഇവയെക്കൂടി ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഒരു വ്യാകരണപദ്ധതിക്കു മാത്രമേ സമകാലികത അവകാശപ്പെടാനാവൂ. ഇനിയും വെളിപ്പെടുത്തപ്പെടാത്ത

ഭാഷാരഹസ്യങ്ങളെ വെളിപ്പെടുത്താൻ ശേഷിയുള്ള ഒരു സൈദ്ധാന്തിക പദ്ധതിയാണ് നാം വിഭാവന ചെയ്യേണ്ടത്. 21-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽനിന്നും വളരുന്ന ഭാഷയുടെ പ്രവർത്തനധർമ്മങ്ങൾ വിവരിക്കാൻ ക്രിസ്തുവിനുമുമ്പ് മൂന്നാം ശതകത്തിലെയോ ക്രിസ്തുവർഷം പതിന്നാലാം ശതകത്തിലെയോ പത്തൊൻപതാം ശതകത്തിലെ തന്നെയോ വ്യാകരണോപകരണങ്ങളെ ആശ്രയിക്കുന്നതിൽ കാര്യമായ പന്തികേടുണ്ട്. ഭാഷയ്ക്ക് സമൂഹത്തിൽനിന്ന് ഒറ്റപ്പെട്ടു നിൽക്കുന്ന അവസ്ഥ ഇല്ലാത്തിടത്തോളം സാമൂഹികവിനിമയങ്ങളിലുണ്ടാകുന്ന പരിവർത്തനങ്ങൾ ഭാഷയെയും പരിവർത്തിപ്പിക്കും. ഈ പരിവർത്തനങ്ങളെ ഉൾക്കൊള്ളാതിരിക്കാൻ വ്യാകരണത്തിനും കഴിയില്ല.

ഒരു ചെറിയ ഉദാഹരണം: അടി എന്ന ധാതുവിൽനിന്ന് അടിക്കുക എന്ന ക്രിയ ജനിക്കും. അടിക്കുക എന്ന ക്രിയയുടെ അർത്ഥം എന്താണ്? അത് തൊട്ടടുത്തു മുമ്പിൽ വരുന്ന നാമരൂപത്തിനനുസരണമായി അർത്ഥവ്യത്യാസം ജനിപ്പിക്കുകയാണ്.

കാറ്റ്, ലോട്ടറി, ഗോൾ, കോപ്പി എന്നീ രൂപങ്ങൾക്ക് അടിച്ചു അനുപ്രയോഗമായി വരുമ്പോഴുണ്ടാകുന്ന മാറ്റങ്ങൾ നോക്കുക. അടിച്ചുവിന്റെ ധാത്വർത്ഥത്തിൽ നിന്നെത്രയോ അകലെയാണതിന്റെ പ്രയോഗാർത്ഥങ്ങൾ.

ഭാഷയിലെ സംവേദനോദ്ദേശ്യങ്ങളുടെ ഗതി ചിലപ്പോൾ നിർണ്ണയനാതീതമാകാറുണ്ട്. അത്രയ്ക്കുണ്ട് ഭാഷകനു തിരിച്ചറിയാനാവാത്ത ഘടനാബന്ധങ്ങളിലൂടെ സഞ്ചരിക്കുന്ന ഭാഷാപ്രയോഗങ്ങളുടെ എണ്ണം. ഒന്നു ശ്രദ്ധിച്ചാലറിയാം, സാമാന്യവ്യവഹാരത്തിലെ നൂറുകണക്കിനു രൂപങ്ങൾ സാമ്പ്രദായികവ്യാകരണ ഗണകല്പനകൾക്കു വെളിയിൽ നില്ക്കുന്നത്.

> അല്ലാ, പിന്നെ, മറ്റേ, നോക്ക്, ദേ, ങാ, ഉവ്വേ, ഉം തുടങ്ങിയവ ഉദാഹരണങ്ങൾ.

ഭാഷാപ്രയോഗത്തിലെ ഓരോ മൂലകത്തിനും വ്യാകരണമൂല്യമുണ്ട്, പ്രകരണമൂല്യമുണ്ട്. പ്രകരണമൂല്യം അനുമാനവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് വ്യാകരണം/പ്രയോഗവിജ്ഞാനം എന്ന തരംതിരിവ് സ്വതന്ത്രാന്വേഷണത്തെ തടയുന്നു. ‘The Grammar/Prgamatics interface shows an abundance of boundary crossings’ എന്ന് ഈ മുറിച്ചുകടക്കലിനെ മിറ ഏരിയൽ വിശദീകരിക്കുന്നുണ്ട്.

ഭാഷണകൃത്യങ്ങൾ (speach acts), വ്യവഹാരചിഹ്നങ്ങൾ (discourse markers), മാനുഷികപ്രകരണം (human contexts), മുൻധാരണകൾ (human contexts) എന്നീ സങ്കല്പനങ്ങളെ മുൻനിർത്തിയും പ്രകരണത്തിന്റെ/പ്രയോഗത്തിന്റെ വ്യാകരണതത്ത്വങ്ങൾ വിവരിച്ചെടുക്കാം. അതോടെ ശ്രീകോവിൽ-ചവറ്റുകുട്ട എന്നീ വിഭജനങ്ങളെ അസാധുവാക്കുന്ന ഒരു ഭാഷാന്വേഷണപദ്ധതി രൂപപ്പെടും.

കുറിപ്പുകൾ/സഹായകഗ്രന്ഥങ്ങൾ

1. എ.ആർ. രാജരാജവർമ്മ, *കേരളപാണിനീയം* 1917ലെ പതിപ്പിനെഴുതിയ മുഖവുരയിൽ പറയുന്നത്.
2. ജോർജ് മാത്തൻ, *മലയാഴ്മയുടെ വ്യാകരണം*, പുറം 49, കേരളഭാഷാഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, 2000, തിരുവനന്തപുരം.
3. എ.ആർ. രാജരാജവർമ്മ, 2001, *കേരളപാണിനീയം*, ഡി.സി. ബുക്സ്, കോട്ടയം, പുറം 229.
4. എ.ആർ. രാജരാജവർമ്മ, 2001, *കേരളപാണിനീയം*, ഡി.സി. ബുക്സ്, കോട്ടയം, പുറം 276.
5. പി.എം. ഗിരീഷ്, *അറിവും ഭാഷയും*, പു. 21, കേരളഭാഷാഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, 2012, തിരുവനന്തപുരം.
6. യോഹോഷ്വ-ബാർ-ഹിലാൽ, 1971, *'Out of the pragmatic wastebasket'*, Linguistic Enquiry, , 2:401407.
7. Levinson Stephen 1983, *Pragmatics,* Cambridge University
8. സുമി ജോയി ഓലിയപ്പുറം നടത്തിയ ഗവേഷണപഠനങ്ങൾ പ്രയോഗവിജ്ഞാനത്തിന്റെ സാധ്യതകളിലേക്കു വഴി തുറക്കുന്നുണ്ട്.
9. Mira Ariel, *Pragmatics and Grammar*, 2008, Cambridge.
10. Mey Jacob L, *Pragamatics an Introduction*, 1994, Oxford, Blackbell